

Mfv.I.10.439/2015/4.

A Kúria a dr. Gera István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kaszai Balázs ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli lemondás jogszerűségének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2.M.224/2014. szám alatt megindított és másodfokon a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.453/2015/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.453/2015/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. július 1-jétől állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél főmérnökként. A jogviszony létesítését megelőzően dr. V.K. főigazgatóval és K.A. gazdasági igazgatóval folytatott megbeszélést a munkavégzésről és a díjazásról. Az alperes ekkor vállalt kötelezettséget arra, hogy az orvosszállóján a felperesnek térítésmentes szálláshelyet biztosít, továbbá gépkocsihasználattal kapcsolatos - a jogszabályban előírt mértéket meghaladó - költségtérítést fizet.

Az alperes a 2008., 2009. és 2010. években, illetve 2011. április 12-éig a jogszabályban előírt mértéket meghaladóan térítette a napi munkába járással kapcsolatos költségeket a felperes részére annak ellenére, hogy térítésmentesen biztosította számára az orvosszálló igénybevételét.

Az alperes megbízott főigazgatója, dr. B.L. 2011. április 12-én kelt levelében arról értesítette a felperest, hogy a térítésmentes szállásra figyelemmel nincs lehetőség hetente több napon a munkába járással kapcsolatos gépkocsi költségtérítés igénybevételére is. 2011. április 18-ától a felperes utazási költségei elszámolásának lehetőségét akként módosította, hogy csak a tényleges hétvégi utazások elszámolását engedélyezte a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően. Kizárólag azokat az utazási költségeket számolták el és fizették ki, amelyeket a közalkalmazott szabályszerűen előterjesztett és igazolt. A felperes erre vonatkozó igényét - az alperes által elfogadott formában - nem nyújtotta be.

Az alperes 2011. november 4-én fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben, amely „megrovás” fegyelmi büntetéssel zárult vétkes kötelezettségszegés indokával. A fegyelmi határozattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő a munkaügyi bíróságnál, az eljárás során az alperes a határozatát visszavonta.

A felperes és az alperes között a viszony megromlott, a felperes úgy érezte, hogy a munkáltatótól túl rövid határidejű feladatokat, kioktató stílusú leveleket kap.

A felperesnek 2012. március 21-éig az alperes által biztosított orvosszállón a szállásért nem kellett térítési díjat fizetnie. Az alperes főigazgatója, dr. V.K. 2012. március 22-én arról értesítette a felperest, hogy a jövőben csak térítés ellenében tud a munkáltató szállást biztosítani a részére. 2012. április 1-jétől havi 21.200 forint bérleti díjat köteles fizetni a szállás igénybevételeért, vagy a „lakásbérleti szerződést” felbontja. Erre 2012. április 24-én, 30 napos felmondási idővel került sor.

A felperes 2012. május 7-én közölte az alperessel a rendkívüli lemondását. Ebben arra hivatkozott, hogy a munkáltató a korábban biztosított juttatásokat egyoldalú intézkedéseivel megvonta. A gépkocsihasználattal kapcsolatos térítést 2011. április 18-ától csak a hétvégi hazautazásaira engedélyezte; fegyelmi eljárást indított ellene; indokolás nélkül rövid határidejű feladatokkal látta el, kioktató stílusú leveleket küldött; alaptalan vádaskodások jellemezték a lemondást megelőző időszakot; továbbá az orvosszállón biztosított térítésmentes szállás lehetőségét is megvonta tőle.

A felperes a keresetében a rendkívüli lemondás jogszerűségének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

A Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.288/2012/13. számú határozatával a felperes keresetét elutasította. A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.650/2013/2. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 10.440 forint utazási költségtérítést. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Kúria Mfv.I.10.544/2013/8. számú végzésével a másodfokú bíróság ítéletét a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A 10.440 forint utazási költségtérítés megfizetésére kötelező rendelkezést nem érintette.

A Kúria végzése szerint a felperes a felülvizsgálati kérelmében alappal hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróságok a rendkívüli lemondásnak a felperes ellehetetlenítésére, ellehetetlenülésére vonatkozó indokát nem vizsgálták, nem értékelték. E tekintetben a feleket a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a bizonyítási teherre nem oktatta ki. Az elsőfokú bíróság csupán arról tájékoztatta a felperest, hogy a rendkívüli lemondása kapcsán kért járandóságok vonatkozásában, valamint a költségtérítés körében a felek közötti megállapodás létrejöttére, tartalmára őt terheli a bizonyítás kötelezettsége. A rendkívüli lemondásnak, illetve a keresetlevélnek azokat a hivatkozásait, amelyek szerint az alperes a korábbi ígéreteit megszegve a felperes teljes „anyagi és idegi ellehetetlenítésére”, eltávolítására törekedett a lemondásban részletezett lépéseivel, illetve intézkedései erre vezettek, a bíróságok nem értékelték. Az elsőfokú bíróság mindössze azt a következtetést vonta le, hogy a főigazgatói intézkedések nem a felperes személyével, hanem a kórház anyagi helyzetével voltak kapcsolatosak. Kioktatás hiányában nem lett volna a felperes terhére értékelhető a bizonyítás esetleges hiányossága a tekintetben, hogy őt indokolatlanul rövid határidejű feladatokkal, megengedhetetlen stílusú levelekkel, elvégezhetetlen mennyiségű „bürokráciával” terhelte-e az alperes. Mindebből következően a Kúria álláspontja szerint a bíróságok megalapozatlanul utasították el a felperes keresetét, és további bizonyítási eljárás lefolytatása szükséges.

A Kúria iránymutatásának megfelelően lefolytatott bizonyítási eljárást követően a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.224/2014/9. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest perköltség viselésére kötelezte azzal, hogy a felmerült eljárási illeték az államot terheli.

A megismételt eljárás során a felperes becsatolta a már korábban benyújtott iratokat, valamint D.I., F.SZ.K., és V.P.M. tanúk meghallgatását indítványozta. A bíróság ezen személyeket tanúként meghallgatta, vallomásukból azonban nem volt megállapítható, hogy a munkáltató nevében eljáró főigazgató és gazdasági igazgató a felperes tekintetében a munkáltatói jogokat rendeltetésellenesen, visszaélésszerűen gyakorolta volna.

A tanúk ismerték a felperes levelezését, leterheltségét, és tapasztalatokkal rendelkeztek a megelőző főmérnökök munkaterhéről, a vezetőkkel való kapcsolattartás stílusáról. Tudomásuk szerint a felperes részére szóló utasítások, levelek a kialakult szokásoknak megfelelő stílusúak, hangvételűek voltak. Összességében nem volt a felperesnek nagyobb munkaterhe, mint a korábbi főmérnököknek. A felperes szubjektív véleménye a saját leterheltségét illetően önmagában nem alapozhatja meg a közalkalmazotti jogviszony azonnali

hatályú megszüntetését.

A tanúk csak annyit tudtak a felperes és a munkahelyi felettesei állítólagos konfliktusáról, amennyit a felperes elmondott, de személyesen nem rendelkeztek tapasztalattal az általa állított ellentétekről, ezért hivatkozásainak igazolására, illetve bizonyítására nem voltak alkalmasak.

A felperes a megismételt eljárásban sem bizonyította, hogy az alperes rövid határidejű feladatokkal, kioktató stílusú levelekkel, elvégezhetetlen mennyiségű „bürokráciával” terhelte, illetve alaptalan vádaskodással nehezítette a munkavégzését. A rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján pedig a felperes állításainak egyetlen pontja sem nyert bizonyítást.

A felperes előadta, hogy B.L. főigazgatósága alatt a munkáltatóval, a vezetőkkel a kapcsolata feszültségmentes és jó volt. Tekintettel arra, hogy az üzemanyag költségtérítés csökkentését a nevezett főigazgató rendelte el, utólag a felperes arra hivatkozása, hogy a munkáltató ezen intézkedése az ellehetetlenítésére irányult, megalapozatlan, és a felperes saját nyilatkozataival is ellentétes.

Az alperes a felperessel szemben fegyelmi eljárást rendelt el, a fegyelmi tanács által kiszabott határozatot azonban a munkáltató visszavonta. Erre figyelemmel magatartása a felperes ellehetetlenítésére irányuló intézkedésnek megalapozottan nem minősült.

Az ingyenes szállás felmondása jogszerű volt, és a rendelkezésre álló adatok alapján a munkáltató valamennyi munkavállaló tekintetében egységesen intézkedett. A megszüntetés a felperes ellehetetlenítésére irányuló intézkedésnek nem minősült.

A felperes munkába járása tömegközlekedéssel nem lehetséges, a napi közlekedés gépkocsival pedig havonta komoly költségeket eredményezne, illetve az alperes kórháztól megközelítőleg 60 km-re lévő M.-n lakott, és ez az alperes számára is ismert volt. E körülmények a felperes érdekkörében merültek fel, azok megoldása nem a munkáltató kötelessége különös figyelemmel a kórház bizonyítottan elnehezült gazdasági helyzetére.

A munkáltató az utazási költségtérítés kifizetésétől nem zárkozott el, csupán azt várta, hogy a felperes a munkáltatónál előírt rend szerint terjessze elő az igényét. Ennek hiánya ellenére a felperest megilleti a költségtérítés, azonban a munkáltatói mulasztást a rendkívüli lemondást megalapozó körülményként értékelni indokolatlan, a kifizetés elmaradásának körülményeire, a mulasztás csekély súlyára és következményeire figyelemmel.

Olyan új tény, bizonyíték nem merült fel, amely a felperes rendkívüli lemondásának jogszerűségét alátámasztotta volna, illetve a Kúria által előírt körülmények vizsgálata - a rendeltetésszerű munkáltatói joggyakorlásra vonatkozóan - egyenként és összességében sem alapozza meg a felperes rendkívüli lemondását.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.453/2015/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt perköltséget másodfokú perköltségnek is tekintette. Rögzítette, hogy a felmerült fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhére marad.

A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a megismételt eljárás irataiból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság a Kúria iránymutatásainak megfelelően a Pp. 3. § (3) bekezdése szabályai szerint eljárva tájékoztatta a feleket a bizonyítási kötelezettségükről, és az ahhoz fűződő jogkövetkezményekről. Ezt követően a felperes által kért tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány teljesítésével a bizonyítási eljárást kiegészítette, és az elé tárt bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a gépkocsi használattal kapcsolatos költségtérítéssel összefüggésben helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a 2011. április 12-én kelt okirattal 2011. április 18-ától kezdődően rendelkezett a napi költségtérítéssel szemben csak a hétfői hazautazások költsége elszámolásáról, és az útiköltség ezt követően módosított formának megfelelően került elszámolásra. A felperes a rendkívüli lemondásban a 2011. április 18-ától hatályossá vált, és a gyakorlatban is alkalmazott módosítás tényére indokként mind a szubjektív, mind az objektív határidő elmulasztására tekintettel elkésztetés okán már alappal nem hivatkozhatott.

A fegyelmi határozatot az alperes visszavonta, így az a rendkívüli lemondás indokaként nem volt értékelhető.

Az utazási költségtérítés, és az ingyenes lakhatás jogcíméből következően nem minősül bérjellegű juttatásnak. Az alperes vállalásai - a jogszabályt meghaladó összegű utazási költségtérítés, valamint a munkásszállás biztosítása - adható, méltányossági alapon nyújtott szolgáltatásnak, a munkásszállás biztosítása emellett a közalkalmazotti jogviszonyban is alkalmazandó 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 165. § (1) bekezdése szerinti szociális juttatásnak minősült. Ebből következően a rendeltetésszerű joggyakorlás keretei között egyoldalúan módosítható és visszavonható volt.

Az utazási költségtérítés összege a 2010. május 1-jétől hatályos, a

munkába járással kapcsolatos utazási költségtérítésről szóló 39/2010. (II.26.) Korm. rendeletben foglaltak szerinti kötelezően kifizetendő összegre került leszállításra. Azt a felperes a perben az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta sikerrel bizonyítani, hogy az alperes e jogszabályon alapuló költségtérítés kifizetését a 2012. április 12-én kelt okirattal megszüntette volna. Ennek tartalmából egyértelműen az volt megállapítható, hogy az alperes a kifizetést belső szabályzatának megfelelő igénybejelentés előterjesztéséhez kötötte.

Megállapítható volt, hogy az adhatónak minősülő szociális juttatást az alperes a kikötött felmondási jog gyakorlásával megszüntethette, melynek kapcsán a perben az alperes a csatolt okiratokkal kellő módon bizonyította, hogy az orvosszállót igénybe vevők nagy része a felperessel szemben is érvényesíteni kívánt összegű bérleti díjat fizette, melyből következően ezen igény érvényesítése a munkáltató részéről nem volt rendeltetésellenes.

A felperes a jogviszonya lemondással történő megszüntetését megelőzően alapilletményén felül változatlanul részesült távolléti díj alapú keresetkiegészítésben, valamint csoportvezetői pótlékban. A kinevezés-módosításban feltüntetett további távolléti díj alapú kereset kiegészítése csak határozott időre szólt 2010. február 6-ától 2011. augusztus 5-éig, mely ennek megfelelően folyósítottak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem vonható le arra nézve következtetés, hogy az alperes célja a felperes anyagi ellehetetlenítésére irányult volna figyelemmel a költségtérítéssel, a szociális juttatásnak minősülő munkásszállás biztosításával, és a bérjellegű juttatásokkal kapcsolatban fentebb kifejtettekre.

A felperes az alperes vezetőivel való munkakapcsolatát feszültséggel terhelten élte meg, melyről néhány munkatársának is beszámolt, ezen személyek azonban a felek közötti nézeteltérésekről személyes tapasztalattal nem rendelkeztek.

Az alperes főigazgatója a vezetői ellenőrzési tevékenysége végrehajtása során okszerűen élhetett a főmérnökség heti munkáját összefoglaló jelentéstételi kötelezettség előírásával. A felek közötti levelezés nem volt „kioktató” stílusú. A jelentési kötelezettség elmulasztására történő felhívás pedig nem minősül rendeltetésellenes joggyakorlásnak.

A felperes azon állításait, hogy „állandó felelősség áthárítási helyzetben voltam”, valamint hogy „vagy egyáltalán nem reagáltak a kérdésre vagy becsmérlő és letorkolló telefont kaptam válaszul”, nem bizonyította.

Azon állítását, hogy az alperes felszólította a jogviszonyának megszüntetésére, nem tudta bizonyítani. A közalkalmazotti jogviszony megszüntetésének mint lehetőségnek a felvetése önmagában nem minősül rendeltetésellenes magatartásnak figyelemmel arra is, hogy a felperes azon állítását sem tudta bizonyítani, miszerint ennek során kényszer vagy fenyegetés hatása alatt állt.

A felperes a felülvizsgálati eljárásban - konkrét kérelem megjelölése nélkül - a Kjt. 29. §-ának (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltak megsértését állította. Ezen túlmenően hivatkozott a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra, amely szerint szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

Ezt a munkáltató egyoldalúan megszegte, ennek következményeivel a Ptk. szerint sújtható. Amennyiben nem kívánt együtt dolgozni a felperessel, lett volna törvényes megoldás a jogviszony felbontására. Ennek következményei „kikerülésére” az alperes inkább az ellehetetlenítés módszerét választotta.

A felperessel szemben fegyelmi eljárást kezdeményezett alig fél évvel azelőtt, hogy a rendkívüli lemondásra sor került volna, majd ezt a fegyelmi határozatot visszavonni volt kénytelen a munkaügyi bíróságon elindított per során. Ezt a tényt a bíróságok nem hagyhatták volna figyelmen kívül. A fegyelmi eljárásban az alperes a felperest súlyos rágalmakkal illette. A „fegyelmi eltörlése” indította el a felperes által felhozott, dokumentumokkal alátámasztott időnkénti megalázását, lehetetlen feladat adását, munkavégzésben mindenáron hibakeresést. Az ellehetetlenítés következtében a munkavállaló jogosult követelni a Kjt. előírásai szerinti járandóságokat.

A felülvizsgálati érvelés szerint a bíróságok által figyelmen kívül hagyott bizonyítékok és a jövedelem megélhetési határ alá kerülése nem hagyható figyelmen kívül.

A felperes csak a saját gépkocsijával járhatott munkába, ami kétségtelenül havi 100.000 forint benzinköltséggel járt volna, hiszen a munkahely és a lakás több mint 60 km távolságra van. Valószínű, hogy az alperes még a törvényesen járó összeget sem fizette volna ki, hiszen ekkor már második hónapja megtagadta az elszámolásban megjelölt összeg megtérítését. Idő elteltével a gépkocsiban egyébként gyorsan gyűltek volna a kilométerek, amely miatt szükségessé vált volna a műszaki vizsgáztatás, a biztosítási díjfizetés, az olajcsere, a javítás, a gumicsere, de erre a felperesnek alig maradt volna pénze, hiszen a rezsijét és az élelmezését sem tudta volna megoldani a fizetéséből.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a kórház vezetése tett kivételt a térítésmentes szállás biztosítására, az ingyenesség megszűnése nem szabályosan történt, hiszen egyedi döntésről volt szó, amire külső hatás nem kötelezte a munkáltatót.

Átgondolatlan a bíróság azon felvetése, hogy a munkaviszony fenntartható lett volna pl. lakás bérletével. Ennek azonban szintén olyan költségkihatása volt, amely a felperes anyagi ellehetetlenülését eredményezte volna.

Az alperes egyoldalú juttatásként biztosította a munkába állástól kezdve az ingyenes szállást és a gépkocsihasználat során felmerült benzin költségtérítést. Figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy ezek nélkül nem jött volna létre a munkaviszony. E két feltétel alapvetően befolyásolta azt, hogy a felperes az alperes intézményben munkát vállaljon. Ebből következik, hogy az alperes egyoldalú intézkedése a megállapodásban foglaltakat jogellenesen kerülte meg azt a látszatot keltve, hogy az intézkedés jogszerű.

A bíróságok figyelmen kívül hagyták azt a kezdetekben tett megállapítást, hogy a felperes és a kórház vezetői közötti viszony megromlott.

Nem fedi a valóságot, hogy a felperes 2012. március 20-án 14 óra 30 percre vállalta volna a telefonkészülékek leadását, ezzel szemben a valóságban a főigazgató 14 óra 30 perckor elrendelte, hogy 14 óra 45 perckor legyen kész egy olyan munka, amelyet kétségek nélkül nem lehet ennyi idő alatt elvégezni.

Összességében a másodfokú bíróság indokolása a tényeket elferdíti, ami annak tudható be, hogy nem az ő feladata volt a bizonyítékok értékelése.

A Kúria döntésének ellenére a bíróságok ragaszkodtak korábbi álláspontjukhoz, így indokoltnak látszik egy olyan bíróságnál történő eljárás, amely képes a tényeket befolyásmentesen, a valóságnak megfelelően értékelni.

Az „alapfizetésen” felüli juttatások megvonása, a szállás ingyenességének megszüntetése, és a még megmaradt gépkocsihasználat kifizetésének elmulasztása eredményezte azt, hogy a felperes jövedelme a keresetlevélben szereplő táblázatban részletezettek szerint átlag 230.000 forintról 72.000 forintra esett vissza.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes perköltség fizetésre kötelezése mellett.

Az ügy érdemére vonatkozóan korábbi nyilatkozatait azzal tartotta

fenn, hogy a felperes a jogerősen megállapított ítéletben foglalt tényállást támadta, továbbá a bizonyítékok újraértékelését kérte, aminek a felülvizsgálati eljárás keretei között nincs helye.

A felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, továbbá a lefolytatott bizonyítás az alperes álláspontját támasztotta alá. A felperes nem igazolta, hogy az alperes megpróbálta a munkavégzését ellehetetleníteni.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 272. §-ának (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként kizárólag a Kjt. 29. §-ának (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltakat, valamint a Ptk. 216. §-ában rögzítetteket jelölte meg. Nem hivatkozott ugyanakkor a tényállás megállapítás és a bizonyítékok mérlegelése körében a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése megsértésére, az indokolás körében a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésének rendelkezéseire. A Kúria a Pp. 272. §-ának (2) bekezdése alapján azonban a megsértett jogszabályhely pontos megjelölését tartalmazó, és jogi érveléssel alátámasztott felülvizsgálati kérelmet bírálhatja csak el.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésként megjelölte a Kjt. 29. § (1) bekezdése a) és b) pontjában foglaltakat, amely a közalkalmazotti jogviszony rendkívüli lemondással történő megszüntetésének lehetőségét tartalmazza. E körben jogszabálysértés nem volt megállapítható, mivel a felperes jogviszonyát rendkívüli lemondással megszüntette, annak indokait pedig a bíróságok vizsgálták. A Pp. 206. §-ának (1) bekezdésére és 221. §-ának (1) bekezdésére történő hivatkozás hiányában azonban a Kúria a tényállást nem vizsgálhatta, és nem volt mód a bizonyítékok értékelésének vizsgálata sem.

A felperes a Ptk. 216. §-ának megsértésére is hivatkozott a gépkocsi költségtérítés és a szállásköltség módosítása körében. Ez is azonban a bizonyítékok körében lett volna értékelhető - a tényállás esetleges megváltoztatása érdekében -, a Pp. 206. §-ának hiányában azonban a felülvizsgálati eljárásban erre sem volt mód.

A Pp. 272. §-ának (2) bekezdése szerint a jogszabálysértést és a megsértett jogszabályhelyet pontosan kell megjelölni. Ebből következően általánosságban a Kjt., Ptk. szabályaira utalás nem tesz eleget ezen törvényi előírásnak.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

A felperes perköltség viselési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.

A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján.

Budapest, 2016. március 9.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelével:
Nné
tisztviselő